

[Elmquist.]

Jeg er herefter færdig med Hovedprincipperne i det Forslag, der foreligger til Forhandling, og tror, at jeg kan gøre Resten af mine Bemærkninger ret kortfattede, idet den ærede Ordfører jo har omtalt de fleste af Ændringsforslagene, saavel dem, der er stillet af Flertallet, som dem, der er stillet af de forskellige Mindretal.

Det første af de øvrige Ændringsforslag, jeg skal omtale, er Ændringsforslaget vedrørende Stenografi. Venstres Udvalgsmedlemmer med Undtagelse af de ærede Medlemmer Hr. Vejen og Hr. Christensen (Høng) er Medforslagsstillere til dette Forslag, saaledes som det er nævnt, dog under Forudsætning af — det tror jeg ikke, den ærede Ordfører pointerede tilstrækkeligt klart —, at Ændringsforslag Nr. 110 vedtages. Dette Ændringsforslag, Nr. 110, gaar ud paa, at Udgifterne til Retsstenograferne skal bæres af den Part, der begærer dem anvendt. Vi fra vor Side mener, at det er nødvendigt, hvis man skal give Adgang til Stenografering af Sagerne, at det bliver den Part, som begærer det, der skal betale Omkostningerne. Det vil ellers være ganske umuligt for en Sagfører at jugere for sine Klienter over Udgifterne, som vil være forbundet med en Retssag, idet Modparten kan forlange stenografisk Referat, hvilket givet vil bebyrde Sagen med uhyre Omkostninger. Og hvis nu denne Klient taber, vil altsaa disse Omkostninger gaa over paa den tabende Part. Jeg skal ikke nægte, at ogsaa vi indenfor Venstre, der er gaaet med til dette Forslag, har været en Del betænkelige ved overhovedet at indføre denne Ordning. Vi mener nemlig, at der klæber den Fejl ved Forslaget, at Stenogrammet ikke skal renskrives, men skal henlægges, indtil der eventuelt ved Appel bliver Brug for det. Det vil altsaa sige, at saadanne Stenogrammer efter 3, 4, 5 eller 6 Maaneders Forløb skal renskrives af vedkommende, der har stenograferet det, og hvis man har noget Kendskab til Stenografi, vil man sikkert forstaa, at det vil være meget vanskeligt for Stenografen efter saa lang Tids Forløb at producere en Renskrift, der svarer ganske til, hvad der er sagt i det paagældende Retsmøde. Stenografen bliver derfor nødt til, om jeg saa maa sige, at konstruere paa Referatet, og dette konstruerede Referat er det altsaa, der skal bruges som Bevis under Appelsagen for en højere Instans. Skal denne Stenografering være af Betydning, bør det absolut kræves, at den Part, der forlanger et saadant stenografisk Referat optaget, ogsaa maa bekoste Renskriv-

ningen af Stenogrammet umiddelbart efter Retsforhandlingerne. Jeg tror, at hvis man f. Eks. vilde tænke sig, at Rigsdagens Stenografer 4, 5, 6 Maaneder efter, at de havde stenograferet her i Tinget, skulde renskrive Talerne, saa vilde der ganske sikkert ofte komme til at staa noget ganske andet end netop det, som var blevet sagt af de paagældende Talere. I alle Tilfælde mener vi, som sagt, at Omkostningerne bør falde paa den, der forlanger det stenografiske Referat. Vi anbefaler derfor at stemme for Ændringsforslag Nr. 110 og, saafremt dette Ændringsforslag ikke bliver vedtaget, da at stemme imod Hovedforslaget.

Den ærede Ordfører har omtalt Ændringsforslag Nr. 59, der gaar ud paa, at Politimesteren, inden han afskediger en af det kommunale Politis Tjenestemænd, skal høre det kommunale Raad, hvis vedkommende har været ansat over 3 Aar. Vi vil meget anbefale, at man gaar imod dette Forslag. Vi mener, det betyder en Svækkelse af Politimesterens Autoritet, hvis han saaledes overfor Kommunalraadet skal motivere Afskedigelsen af en Betjent, som han ikke kan bruge, og hvis en saadan Betjent ved, at han kan løbe til det kommunale Raad og klage over en saadan Afskedigelse.

Ændringsforslagene Nr. 130 og 131 angaar den saakaldte Udtagelsesret ved Udlæg. Vort Forslag gaar ud paa en Nedsættelse af de Beløb, for hvilke der kan forlanges Udtagelse af Indbo. Vi foreslaar disse Beløb nedsat for enkelte Personer til 75 Kr. og for Familieforsørgere til 200 Kr.; og for de Genstande, der maa udtages som nødvendige til Næringsvejens Udøvelse, sætter vi Beløbet for Familieforsørgere til 150 Kr. Subsidiært foreslaar vi, at de i Lovforslaget foreslaaede Beløb, der er ens for Udlæg for almindelige Fordringer og for Udlæg for Skatter, nedsættes til 75 Kr. og 200 Kr. for Skatter. Vi anser en saadan Nedsættelse motiveret ved den langt større Købeevne, som Pengene har i Øjeblikket. Hvor højt man vil sætte disse Beløb, maa naturligvis bero paa en Afvejning af forskellige Hensyn, paa den ene Side til, at et Hjem ikke fuldstændig maa ribbes for det nødvendige Indbo, og paa den anden Side ikke mindst til den mindre Detailhandlerstand, hvis Fordringer det ofte drejer sig om, og hvem det ofte kan ramme meget haardt, hvis de ikke kan faa deres Tilgodehavende betalt. Vi mener, at de nævnte Beløb er passende, naar man skal tage Hensyn til begge disse Forhold, idet det jo ikke maa glemmes, at Debitor foruden Indbo for 200 Kr. ogsaa maa udtage de nødvendige Gang-